המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת ויצא
י"א כסלו תשפ"ז, 21.11.2026

1. This week's Torah portion is Parshat Vayetzei, in the Book of Bereishit (Genesis). The portion begins with Yaakov fleeing from his brother Esav. He leaves the Land of Israel alone, with no possessions and no money. It ends with his return to the Land of Israel, with children, a family, and possessions.

2. At the beginning of the portion comes Yaakov's famous dream: "And he dreamed, and behold, a ladder was set up on the earth, and its top reached to the heavens." Yaakov's famous ladder became a symbol for our people: on the one hand, being connected to the ground, to the earth, but with our heads reaching all the way to the heavens. God promises Yaakov watchfulness and protection, not only for Yaakov but also for us, the People of Israel, to this very day.

3. Yaakov lives for many years within a foreign culture. He has to deal with swindlers and liars and all sorts of challenges, yet he holds on to his identity and does not lose his way, over many years. He becomes a symbol of preserving Judaism wherever one may be. You, too, are in all kinds of places around the world, and you can draw strength from Yaakov.

4. In this portion, Yehuda is born, and our matriarch Leah says: "This time I will give thanks to Hashem." She teaches us to stop and give thanks for the good we have received. In our story this week, too, the word "thank you" takes on a special place.

A STORY FOR SHABBAT

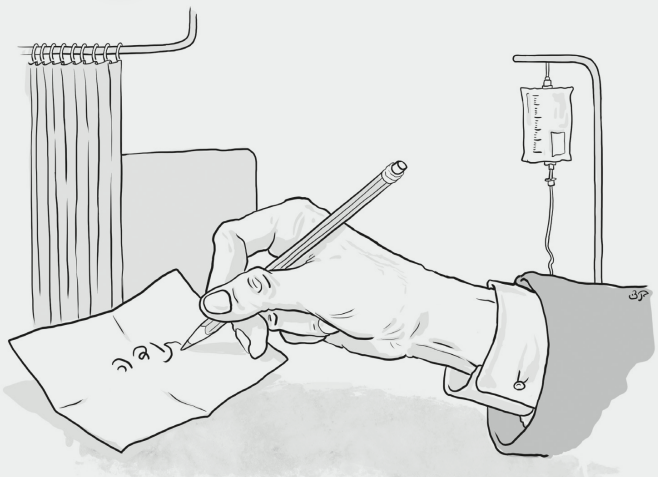
What Are the Most Important Words?

How many words do we say in a day? Thousands of words come out of our mouths almost without us noticing: questions, answers, stories. But what happens when a person suddenly has trouble speaking and has to choose which words to start again with? Rabbi Yaakov Edelstein was the rabbi of Ramat HaSharon. At the age of ninety-two, he underwent complicated throat surgery, after which he had difficulty speaking. Notes and letters replaced his conversations with his family. Every time he wanted to ask for something, he had to write it down. When he had regained a little strength, the doctors suggested he begin speech rehabilitation. It would be a long process, in the hope that he would be able to speak again as he had before. The therapist came into his room at Sheba Medical Center, Tel HaShomer, and asked: "Which two words would you like to start with?" Of all the words in the world, what would he want to say first, once he could make his voice heard again? The rabbi thought for a moment. Then he took a note and wrote two words on it: "Thank you" and "Amen." If you think about it, there were much more than two words there. "Toda" (Thank you): to the medical staff who cared for him, to his family, and to his students. Many people had helped him, and he wanted to be able to thank them with his own voice. "Amen": because even when he could not say blessings and pray himself, others could say blessings beside him. He would listen, concentrate on every word, and answer with one word that would let him take part: "Amen." Even before he could return to a full conversation, the rabbi chose two words that would connect him to the people around him and to God.

(From the 'Ligdol' book series)

Food for Thought

Rabbi Edelstein chose the two words "thank you" and "amen." Take a moment to think about what you would answer if, heaven forbid, you were in such a situation. Out of the whole Hebrew vocabulary, out of everything one could say, which two words are the most important to you?

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור בישראל

A LIGHT FROM WITHIN ISRAEL

פרשת ויצא

EVERY CHILD NEEDS ONE ADULT WHO BELIEVES IN THEM

"Hi Sivan, my name is Tzur Yigal Yifrach. This month we marked the passing of my great-grandfather, Rabbi Rafael Kadir Tzabban, the elder of the rabbis of Tunis and the rabbi of Netivot. Many people know him as a great Torah scholar, but few know how it all began.

Every year, Rabbi Tzabban would visit the home of a widow named Misha Houri and comfort her on the anniversary of her husband's passing. Every year, even when he was busy. It was important to him to tell her each year that it was thanks to her husband that he had reached where he had. Why was Rabbi Tzabban so careful to honor him every year? The man's name was Chacham Shlomo Houri, and he served as treasurer of the Jewish community of Djerba. Chacham Shlomo worked to fund educational programs for Djerba's poor children. One morning, Chacham Shlomo was passing through the market in Djerba and saw a little boy wandering among the stalls. He decided to arrange a teacher for him in the beit midrash, so that he wouldn't roam the streets and fall into bad ways. That boy grew up, delved deeply into Torah study, and eventually made aliyah to the Land of Israel. The name of that 'boy' was Rabbi Rafael Kadir Tzabban. Chacham Shlomo Houri passed away at just 47, but young Rafael never forgot him. He felt deep gratitude to him and made a point of coming to his widow's home every single year. 'Every child needs one adult who believes in them,' said Rabbi Shlomo Carlebach. This was the adult who believed in young Rafael Tzabban. Years later, my great-grandfather passed away at the age of 85. And look at this wonder: the 4th of Kislev is not only the day of my great-grandfather's passing. Chacham Shlomo Houri, the treasurer who cared for my great-grandfather in his childhood, also passed away on that same date many years before. We now mark my great-grandfather's yahrzeit, which is also the yahrzeit of Chacham Shlomo. There is a lesson here about kindness, about gratitude, about education, and about souls that are connected in this world and in the World to Come."

FROM THE DIARY OF A SHLICHA

Ruth Barsheshet, a teaching shlicha at the Yavneh School in Mexico, writes to us: A month ago, we were thinking about how we wanted to mark Rosh Chodesh at school, with something that would connect the students to Israel in an experiential way. That's the goal we came here for, and the one we always aim toward: creating that connection, which can sometimes feel so far away. We wanted to give the children another glimpse of what it means to be Israeli, with both the pain and the beauty, and of the Land of Israel itself, its places and landscapes. Then the idea of a coffee cart came up: a monthly Israeli gathering that combines experience, values, remembrance, and hope. My husband Alon built the cart together with students from the school. Each month, the activity is dedicated to a soldier who fell in the war and to a place connected to him. During the activity, the students receive Israeli money, which they use to buy things at the cart. This month we chose to begin with Yuval Nir, my brother-in-law's brother. Yuval and my older brother were best friends, and he was also a bit of a big brother to me. Throughout the week, all the students learned in their classes about Yuval and about Gush Etzion, where he grew up and lived. On Rosh Chodesh Kislev, we launched the activity for the first time, for the whole school, focused on Hebrew, the Land of Israel, Yuval's positive outlook and Gush Etzion.

Around the Shabbat Table

- If you were asked to plan the next gathering at the coffee cart, which place in Israel would you want to get to know, and in what way?
- What is the difference between saying to someone "I believe in you" and doing something that shows it? How did Chacham Shlomo show his belief in the boy?
- The students in Mexico are learning about Yuval's positive outlook and Chacham Shlomo noticed a child who needed help. What does it mean to see someone with a positive outlook? How can we practice this in our own classroom?

Translators: Janine Muller Sherr and Yehoshua Siskin
Send responses to: office@sivanrahavmeir.com
To contact **the education department:** Morim@wzo.org.il

דף הפרשה מוקדש לעילוי
נשמת החיילים הקדושים
מיכאל בן חמו ואייל טויטו הי"ד

המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL

פרשת ויצא

גליון מס' 123 || י"א כסלו תשפ"ז, 21.11.2026

עם סיון רהב-מאיר

1. פרשת השבוע היא פרשת ויצא, והיא מופיעה בספר בראשית. הפרשה מתחילה בבריחה של יעקב מפני אחיו עשיו, כשהוא יוצא מארץ ישראל, לבדו, בלי רכוש וכסף. היא מסתיימת כשהוא חוזר לארץ ישראל, עם ילדים, משפחה ורכוש.

2. בתחילת הפרשה מופיע חלום יעקב המפורסם: "וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה". סולם יעקב המפורסם הפך לסמל לעם שלנו. מצד אחד, להיות מחובר לקרקע, לאדמה, אבל שהראש יגיע עד השמיים. אלוקים מבטיח ליעקב שמירה והגנה, לא רק ליעקב אלא גם לנו, עם ישראל, עד היום.

3. יעקב חי שנים רבות בתוך תרבות זרה. הוא צריך להתמודד עם רמאים ושקרנים, עם כל מיני אתגרים, והוא שומר על הזהות שלו ולא מתבלבל, לאורך שנים רבות. הוא הופך לסמל של שמירה על יהדות בכל מקום. גם אתם נמצאים בכל מיני מקומות בעולם, ואתם יכולים לקבל כוח מיעקב.

4. בפרשה נולד יהודה, ולאה אימנו אומרת: "הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת ה'". היא מלמדת אותנו לעצור ולהודות על הטוב שקיבלנו. גם בסיפור שלנו השבוע, המילה "תודה" מקבלת מקום מיוחד.

סיפור לשבת

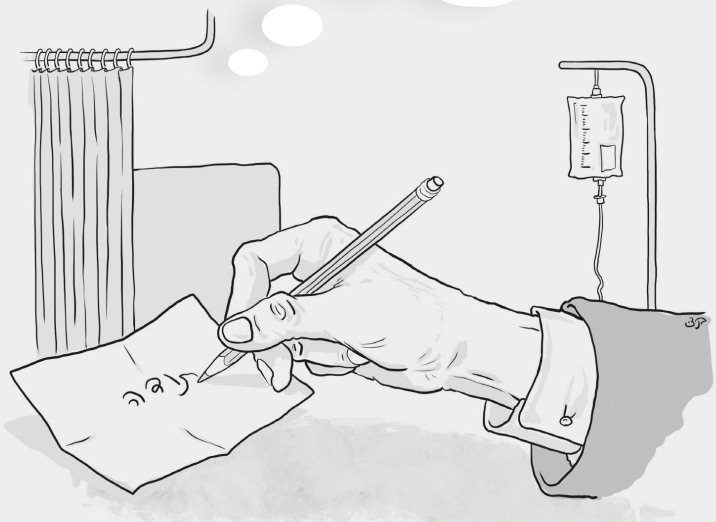
מהן המילים הכי חשובות?

כמה מילים אנחנו אומרים ביום? אלפי מילים יוצאות מפינו כמעט בלי שנשים לב: שאלות, תשובות, סיפורים. אבל מה קורה כשאדם מתקשה פתאום לדבר, וצריך לבחור באילו מילים להתחיל מחדש? הרב יעקב אדלשטיין היה רבה של רמת השרון. בגיל תשעים ושתיים עבר ניתוח מסובך בגרון, שאחריו התקשה לדבר. את השיחות עם בני משפחתו החליפו פתקים ומכתבים. בכל פעם שרצה לבקש משהו, היה עליו לכתוב. כשהתחזק מעט, הציעו לו הרופאים להתחיל בשיקום הדיבור. זה היה תהליך ארוך בתקווה שיוכל לחזור לדבר כמו בעבר. אל חדרו במרכז הרפואי שיבא תל השומר נכנס המטפל ושאל: "באילו שתי מילים תרצה להתחיל?" מכל המילים שבעולם, מה ירצה לומר קודם כל, כשיצליח שוב להשמיע את קולו? הרב חשב לרגע. אחר כך לקח פתק וכתב עליו שתי מילים: "תודה" ו"אמן". אם חושבים על כך, היו שם הרבה יותר משתי מילים. "תודה"- לצוות הרפואי שטיפל בו, לבני משפחתו ולתלמידיו. אנשים רבים עזרו לו, והוא רצה שיוכל להודות להם בקולו. "אמן" כי גם כשלא היה יכול לברך ולהתפלל, אחרים יכלו לברך לידו. הוא יקשיב, יתכון לכל מילה, ויענה מילה אחת שתאפשר לו להשתתף: "אמן". עוד לפני שיוכל לחזור לשיחה שלמה, בחר הרב בשתי מילים שיחברו אותו אל האנשים שסביבו ואל הקדוש ברוך הוא.

(מתוך סדרת הספרים "לגדול")

נקודה למחשבה

הרב אדלשטיין בחר בשתי המילים "תודה" ו"אמן". אתם מוזמנים לחשוב רגע מה אתם הייתם עונים לו הייתם חלילה במצב כזה. מתוך כל אוצר המילים בעברית, מתוך כל מה שאפשר להגיד, מהן שתי המילים הכי חשובות בעיניכם?

אור מישראל
A LIGHT FROM ISRAEL
פרשת ויצא
המחלקה לחינוך
ההסתדרות הציונית העולמית

יומנה של שליחה

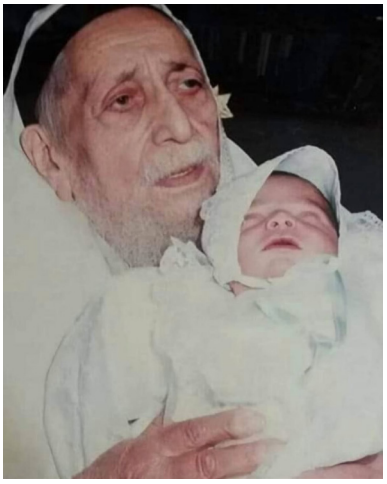
כותבת לנו רות ברששת, שליחת הוראה בבית הספר יבנה שבמקסיקו: לפני חודש חשבנו איך אנחנו רוצים לציין ראש חודש בבית ספר, משהו שמחבר בין התלמידים לישראל בצורה חוויתית. המטרה לשמה באנו ותמיד מכוונים לשם- ליצור את החיבור הזה שלפעמים מרגיש כל כך רחוק. רצינו לתת לילדים עוד הצצה למה זה להיות ישראלי עם הכאב והיופי וגם לארץ ישראל עצמה. למקומות ולנופים. ואז עלה הרעיון לעגלת קפה. מפגש חודשי ישראלי שמשלב חוויה, ערכים, זיכרון ותקווה. אלון בעלי בנה את העגלה עם תלמידים מבית הספר. כל חודש הפעילות מוקדשת לחייל שנפל במלחמה ולמקום שקשור אליו. במהלך הפעילות הם מקבלים שטרות ישראלים ואיתם הם קונים בעגלה. והחודש בחרנו לפתוח עם יובל ניר- אח של גיסי. יובל ואחי הגדול היו חברים הכי טובים והוא גם קצת האח הגדול שלי... במהלך השבוע כל התלמידים למדו בכיתות על יובל ועל גוש עציון- המקום בו גדל וגר, ובראש חודש כסלו פתחנו לראשונה בפעילות. לכל תלמידי בית הספר שעסקה בעברית, ארץ ישראל, העין הטובה של יובל וגוש עציון.

סביב שולחן השבת

- אילו התבקשתם לתכנן את המפגש הבא בעגלת הקפה, איזה מקום בישראל הייתם רוצים להכיר, ובאיזו דרך?
- מה ההבדל בין לומר למישהו "אני מאמין בך" לבין לעשות משהו שמראה לו זאת? כיצד חכם שלמה הראה את אמונתו בילד?
- התלמידים במקסיקו לומדים על העין הטובה של יובל, וחכם שלמה הבחין בילד שהיה זקוק לעזרה. מה פירוש לראות מישהו ב"עין טובה"? כיצד אפשר לתרגל זאת בכיתה שלנו?

לתגובות: office@sivanrahavmeir.com
ליצירת קשר עם המחלקה לחינוך: Morim@wzo.org.il

כל ילד צריך מבוגר אחד שיאמין בו

"שלום סיון, שמי צור יגאל יפרח. החודש ציינו את פטירתו של סבא רבא שלי, הרב רפאל כדיר צבאן, זקן רבני תוניס, הרב של נתיבות. רבים מכירים אותו כגדול בתורה, אך לא רבים יודעים איך הכל התחיל:

בכל שנה היה מגיע הרב צבאן לביתה של אישה אלמנה בשם מישה חורי, ומנחם אותה בתאריך השנתי של פטירת בעלה. כל שנה, גם כשהיה עסוק. היה לו חשוב לומר לה מידי שנה שבזכותו הוא זכה להגיע לאן שהגיע. למה הרב צבאן הקפיד לכבד אותו מידי שנה? לאיש קראו חכם שלמה חורי, והוא שימש כגזבר הקהילה היהודית בג'רבה. חכם שלמה עסק בדאגה למימון מסגרות חינוך לילדי ג'רבה העניים. בוקר אחד, עבר חכם שלמה בשוק בג'רבה וראה ילד קטן מסתובב בין הדוכנים. הוא החליט לדאוג לו למלמד בבית המדרש, כדי שלא ישוטט ברחוב ויתדרדר לתרבות רעה. אותו ילד גדל, העמיק בלימוד התורה ואף עלה לארץ ישראל. שמו של ה'ילד' – הרב רפאל כדיר צבאן. חכם שלמה חורי נפטר בגיל 47 בלבד, אבל הילד רפאל לא שכח אותו. הוא הכיר לו טובה והקפיד להגיע לבית אלמנתו כל שנה ושנה. 'כל ילד צריך מבוגר אחד שיאמין בו' אמר רבי שלמה קרליבך. זה היה המבוגר שהאמין בילד רפאל צבאן. שנים אחר כך, סבא הלך לעולמו בגיל 85. וראו איזה פלא, ד' כסלו הוא לא רק יום פטירתו של סבי. גם חכם שלמה חורי, אותו גזבר שדאג לסבי בילדותו, גם הוא נפטר לפני שנים רבות באותו התאריך. אנחנו מציינים עכשיו את יום האזכרה של סבא, שהוא גם יום האזכרה של חכם שלמה. יש פה לימוד על חסד, על הכרת הטוב, על חינוך, ועל נשמות שמחוברות בעולם הזה ובעולם הבא".